

EN LÆRERS LOCKDOWNTANKER

Tro, håb og faglighed

TEKST Michelle Lyngsdal, lærer på Engdalskolen FOTO Morten Krogsholm

Michelle Lyngsdal blev i foråret som så mange andre sendt hjem og skulle undervise sine klasser virtuelt. Nu gør hun status på coronaens indtog i folkeskolen.

Verden forandrer sig hele tiden, og vi forandrer os med den. Med os har vi en eller flere store, skelsættende begivenheder, der sætter vores virkelighed og dagligdag i perspektiv.

Sådan var det i marts, da Mette F. og hendes tro og alvorlige væbnere bød landet at holde vejret, at holde afstand og at vaske hænder. Undervejs i sit pressemøde sagde hun flere gange, at Danmark aldrig ville blive det samme igen, og med den henstilling trak hun en tydelig før-og-efter-streg i sandet hos os alle.

Mine dage flød sammen

Det var helt tydeligt, at folk tacklede nedlukningsmånederne vidt forskelligt. Nogle nød afbrækket fra hamsterhullet, og andre var pressede over at skulle kombinere hjemmeskole med hjemmearbejde.

For mig var tiden virkelig hård. Det var ikke nemt at bo alene og kun have mulighed for kontakt med andre mennesker via en skærm. Dagene flød sammen for mig. Når jeg var på arbejde, var jeg hjemme, og når jeg var hjemme, var jeg på arbejde. Nogle dage mistede jeg tidsfornemmelse og overblik, andre dage gik det lidt bedre.

En helt anden skolehverdag

I begyndelsen bar mit arbejde præg af panik over at skulle være lærer i en ny virkelighed. Arbejdsdagene var en underlig blanding af onlinemøder og forsøg på at finde fjernundervisningsegnet materiale, der hverken krævede bøger eller kopiark.

Samarbejdet med mine nærmeste kollegaer blev endnu mere vigtigt, men også enormt besværligt. Min klasse-teammakker og jeg holdt mange, mange møder, hvor vi forsøgte at koordinere ugeplaner og omsorgssamtaler. Det var lidt af et puslespil at få elevernes og vores egne skemaer til at gå op, så alle fag og alle klasser blev tilgodeset.

Forberedelserne til de enkelte undervisningstimer viste sig at være mere omfattende end til daglig. Mange opgaver krævede detaljerede skriftlige forklaringer, så eleverne selv kunne sidde med dem hjemme. Jeg tror, at jeg arbejdede meget mere, end jeg egentlig burde, men det var svært at holde regnskab med undervejs, fordi alt var så flydende.

Når jeg nu tænker tilbage på de to måneder, der gik, før jeg kom tilbage på skolen, er det stadig svært for mig at forstå, hvordan jeg kunne få tiden til at gå. Hvis nogen spørger, hvad jeg lavede, når jeg ikke underviste - ja, så kan jeg ikke svare. Jeg husker det mest som om tiden gik med at kigge ud ad stuevinduet, så ud ad soveværelsesvinduet og så tilbage til stuen igen.

Ingen slutdato

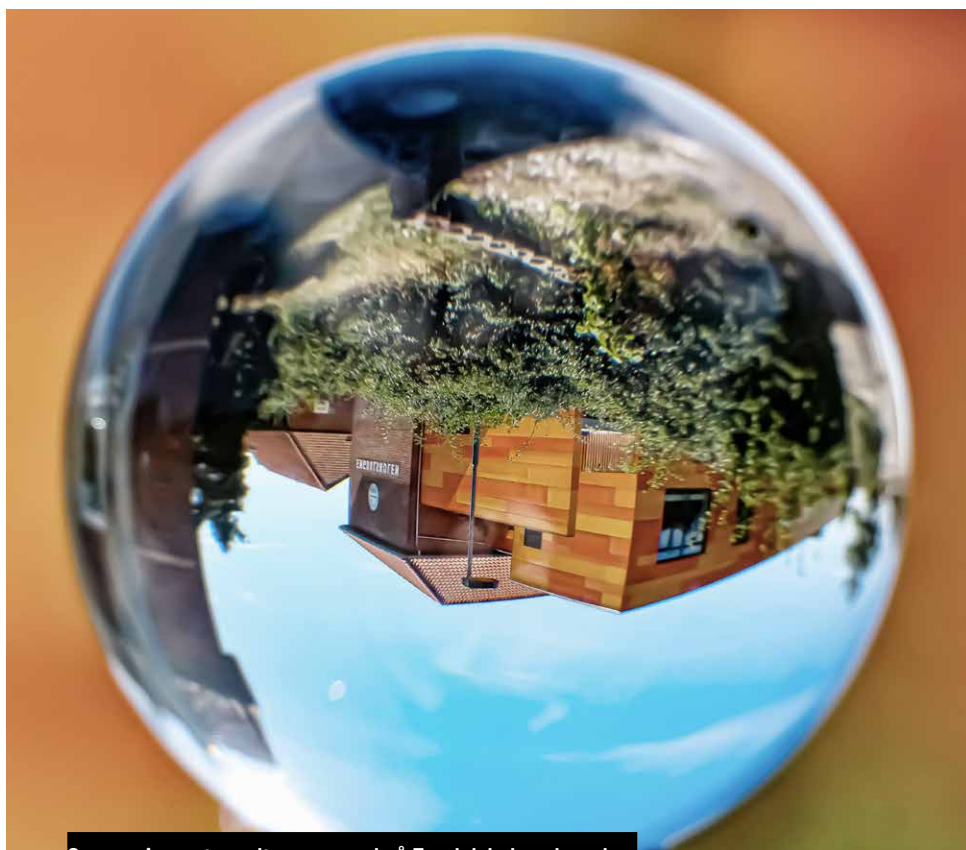
Da jungletrommerne endelig varslede en delvis åbning af skolerne efter påske, blev jeg glad og lettet. Det slog derfor hårdt, da det viste sig, at det kun gjaldt for de yngste elever. Jeg misundte mine kollegaers nye dagligdag, og på insta-

gram så jeg deres billeder af skoletasker, madpakker, udeskole med cykelture ved søen eller billeder af klasseværelser med snorlige rækker af borde. Og så kunne jeg læse, hvor dejligt de syntes det var at komme tilbage til en genkendelig hverdag.

På det tidspunkt havde hjemmeundervisningen for de ældste elever ingen slutdato. Fra politisk hold luftede man ideen om, at vi først skulle tilbage efter sommerferien. Og selvom mit politiske bullshitfilter plejer at være god til at sortere i de luftige udmeldinger, der kommer fra højeste sted, var netop denne en stor kamel at sluge. At alt var så uafklaret, påvirkede også mine elever, og trods min egen lockdownsdesperation, skulle jeg med smilende overskud samle dem op og forsøge at give et håb om og en tro på, at det hele nok skulle gå.

Den gode undervisning

Tidligt i forløbet holdt jeg op med at følge dansk lærergrupperne på Facebook. Min præstationsangst blussede voldsomt op ved at læse om sjove og spændende

Coronavirusset vendte op og ned på Engdalskolens hverdag.

forløb, som alles elever åbenbart var vilde med. Det niveau kunne jeg umuligt leve op til, syntes jeg. Jeg havde i hvert fald ikke jublende elever, og kom derfor hurtigt til at sidde med en følelse af faglig uformåenhed.

Mine egne hjemmebryggede materialer og kreative opgaver til dansk og historie smuldrede, og det viste sig, at det var umuligt at sætte sjove og relevante diskussioner i gang i samfundsfag.

Hurtigt faldt jeg for fristelsen til at bruge fagportalene. Egentlig har jeg altid tænkt dem som en slags undervisningens hvide brød med Nutella, men den type lette og ikke-nærende opgavemåltider var nu engang de nemmeste at servere hjemme fra mit spisebord.

Omkring påske og da lukkedagene for udskoling blev forlænget, havde jeg fået nogenlunde styr på en dags- og undervisningsrytme, som mine elever og jeg kunne trives med. Dette gjaldt ikke kun mødetider og opgavemængde, men også de enkelte lektioner. Jeg fik styr på, hvordan man skaber en god dansktime i meet, hvordan man på en rar måde får sagt god weekend og hvordan man strukturerer et givtigt onlinegruppearbejde

I løbet af de to måneder endte mine elever i 6. 7. og 8. klasse med at lave virkelig mange film, mange kahoots, enkelte skriftlige opgaver, og de fik læst e-bøger og set dokumentarfilm. Deres disciplin og arbejdsomhed overraskede mig. Til gengæld var det næsten umuligt at motivere den 9. klasse, jeg havde i kulturfagene, og det hjalp ingenlunde, at de voksne på Borgen var utrolig lang tid om at tage beslutningen om aflysning af årets afgangsprøver.

Hvad nu hvis...?

I medierne tales der nu om en 'anden bølge'. Jeg frygter en ny nedlukning, og tanken om at skulle igennem flere måneder med fjernundervisning får både private – og lærer-mig til at krympe helt sammen. Jeg ved ikke, hvordan jeg overhovedet skal få menneskeligt og fagligt overskud til at gå igennem det én gang til.

Hvordan skal jeg i så fald få kunne gjort en 9. klasse klar til afgangsprøver og hvordan skal jeg kunne nå at opfylde fælles mål i mine fag? Vil jeg kunne nå skabe bare lidt sammenhold i min

9. klasse, der er helt ny og resultatet af en af de klassesammenlægninger, som er fulgt i kølvandet på den medomske tildelingsmodel? Vil jeg have et ordentligt fagligt grundlag at give karakterer på – og hvordan får jeg taget hånd om de elever, der kræver ekstra omsorg?

Jeg hører og læser ind imellem om kollegaer, der lovpriser elementer af onlineundervisningen. Det kommer jeg aldrig rigtig til, for jeg er nok noget reaktionær på det punkt. Både fra mit lille og et større samfundsmæssigt perspektiv, har jeg virkelig svært ved at se ret mange positive ting ved den.

Mødestedet på tværs af kulturer og samfundslag forsvinder, for ingen børn, unge eller voksne får noget ud af at spejle sig i andre mennesker via et webcam

Hvis vi kommer til at normalisere det at undervise online, risikerer vi at slå skolen ihjel, synes jeg. Der vil ikke være nogen grund til at tænke almen og demokratisk dannelse, til at huske Grundtvig og til at betragte folkeskolen som en af (lokal) samfundets grundpiller.

Mødestedet på tværs af kulturer og samfundslag forsvinder, for ingen børn, unge eller voksne får noget ud af at spejle sig i andre mennesker via et webcam. Vores arbejde med klassetrivsel og fællesskab og med elevernes individuelle udvikling bliver ligegyldig.

Men hvis ... hvis vi nu skulle være så uheldige, at verden igen skal lukkes ned, så er jeg trods alt en smule bedre rustet til at kunne lægge en virtuel arm om mine elever og udføre det, der er min kerneopgave, nemlig at give dem bare lidt tro, håb og faglighed. ●

Lukker Danmark ned igen, er Michelle Lyngsdal bedre rustet til at kunne lægge en virtuel arm om mine elever og udføre det, der er hendes kerneopgave, nemlig at give eleverne tro, håb og faglighed.

10 TING, JEG HAR LÆRT UNDER NEDLUKNINGEN

1. Hvor stor en betydning det kollegiale fællesskab har for min hverdag og arbejdsglæde.
2. At AULA trods (de mange) fejl og mangler viste sit værd ift. hurtig kommunikation med mine elever.
3. Hvor svært det er for mig at gå på kompromis med min faglighed.
4. Hvor højt medierne kan blæse i deres dommedagsbasuner.
5. At fjernundervisning kan skabe nogle trælse ridser i den relation, jeg har til eleverne.
6. At den kommunalt indkøbte håndsprit lugter af en blanding af tequila og ost.
7. At jeg aldrig vil egne mig til et arbejde med hjemmekontor.
8. Hvor meget man kan savne at have muligheden for at gå på biblioteket, i biografen eller at købe en ubrugelig køkkendims i Kop & Kande.
9. At forberedelserne til fjernundervisning tager dobbelt så lang tid som til den almindelige undervisning.
10. At det er skønt at høre udskolings-elever plage om at få lov til at komme i skole.